

sarnas omskärelse, som naturen ej velat övertaga, fastän proceduren företagits i ungefär 4,000 år.

Att det emellertid finns både hundar och kattor och andra djur också, som fötts utan svans, trots det ett sådant bihang utmärker arten, äger sin riktighet, det existerar t. o. m. svanslösa raser av t. ex. kattor och får. Men det har vid anatomisk undersökning visat sig, att en dylik »brist» ej förorsakats av någon stympning i föregående generation, utan beror på spontan tillbakabildning eller förkrympning av svansen. Man har dessutom genom försök med råttor funnit, att svansens avhuggning ej medför den ringaste minskning i svanslängden hos avkomman, inte ens om stympning utföres å båda föräldrarna och upprepas i 22 generationer, ty av 1,592 ungar, som på detta sätt föddes av svanslösa föräldrar, fanns det ingen enda, som hade på något sätt defekt svans.

Det kan sålunda anses som säkert, att stympningar och amputationer ej utöva det ringaste inflytande på avkommans fysiska beskaffenhet, men därmed är dock ej sagt, att kroppsliga skador alltid äro utan betydelse för följande generationer. Om nämligen nervsystemet skadas, är det stor risk för att avkomman på ett eller annat sätt lider av följderna; detta tyckes åtminstone framgå av de mycket omtalade Brown-Séquad'ska operationerna på marsvin. Nämnade forskare fann, att, om t. ex. ryggmärgen partiellt genomskäres, dessa djur efter någon tids förlopp få epileptiska anfall, och att även deras ungar mer eller mindre lida av epilepsi. Det genom